

မိုးကျော ဟိမဝန္တာကလေး

ဤဝတ္ထု ဤစာမျက်နှာများကို စာရေးသူ ရည်ညွှန်းရေးသားစဉ်က စာပေဗိမာန် စာမူဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစည်သူလှအောင် (ငြိမ်း) (BC-3539) (နိုင်ငံဂုဏ်ရည် ပထမဆင့်၊ မော်ကွန်းဝင် ဒုတိယဆင့်၊ ခြေလျင်နှင့် တောင်တက်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း) ၏ နှစ် ၉၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုရေးသားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် စာရေးသူ၏ အားထုတ်မှု နှောင့်နှေးကြန့်ကြာသောကြောင့် ဆရာကြီးသည် ဤစာမူကို ဖတ်မသွားရရှာဘဲ (၁၀-၄-၂၀၀၃) နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားရှာပါသည်။ ။

ဆရာကြီး ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ။

ဤစာရည်ညွှန်း၊ ထူးထွေဆန်းဖြင့်

စိတ်မှန်းဖြေလျှော့၊ ငါကန်တော့၏

မပေါ့ချစ်ခင်၊ သားနယ်ကြင်က

အရှင်ဆရာ၊ သည်းခံပါလော့

မြန်မာတို့ သည် ၊ ငါတို့ ပြည်ဝယ်

သူသည် အစ၊ ပထမတည်း

အာဂယောကျ်ား၊ တစ်ကောင်ဖွားကို

အများ သိစေ၊ တို့ သိစေ။

လူတစ်ယောက်၏ သမိုင်းသည် ရွာသမိုင်း၊ မြို့သမိုင်းဖြစ်သလို နိုင်ငံ

သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ။

ယခုတင်ပြမည့် အရှေ့မြောက်ဖျားက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်၏ သမိုင်းမှာ မြို့သမိုင်း၊ နိုင်ငံသမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်း မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ရွာ သမိုင်း၌ မူ အရှေ့မြောက်ဖျား၌ ယနေ့တိုင် ထင်ရှားခဲ့တုန်းပင်။

အရှေ့တောင်အာရှဒေသတွင် တောင်တက်ခရီး သွားနိုင်လောက်အောင် မြင့်မား၍ ဆီနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်များ သည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ သာရှိသည်။ ။ မြစ်ကြီးနားမြို့၏ လတ္တီတွဒ်မြောက်ဘက်၌ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်ပေါ်တွင် ရှိသည့် တောင်များ သည် အမြင့်ပေ (၁၀,၀၀၀) ကျော်မှ ပေ (၁၉,၀၀၀) ကျော်အထိ မြင့်မားကြသည်။ ။ တောင်ဘက်ပိုင်းရှိ များစွာမြင့်သော တောင်များ ၏ အထက်ပိုင်းတွင် ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ။ သို့သော် မြောက်ပိုင်း၌ မူ ပိုမိုမြင့်မားသော တောင်များကိုသာမက တောင်ခြေဒေသများကိုပါ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ။ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းသောကာလမှာ ဆောင်းဦးမှ မိုးလယ်အထိဖြစ်သည်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဘက်စွန်းတွင် (၁၉,၀၉၆) ပေမြင့်သည့် အမြင့်ဆုံးသော ခါကာဘိုရာဇီတောင်ကြီး ရှိလေသည်။ ။

[၁၃,၃၅၀] ပေမြင့်သော အီမောဘွန်းတောင်တက် ခရီးစဉ်

အီမောဘွန်းတောင်သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဘက် နယ်စပ် ကချင်ပြည်နယ်တွင်း၌ ရှိသည်။ ။ ပေ (၁၃,၃၅၀) မြင့်သော တောင်ဖြစ်သည်။ ။

(၁၉၆၁) ခုနှစ်တွင် အီမောဘွန်းတောင်ကိုတက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံခြေလျင်နှင့် တောင်တက် အသင်းချုပ်က စီစဉ်သည်။ ထိုနှစ်အောက်တိုဘာလ (၂၄) ရက်နေ့တွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၇၃) ဦးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာကြသည်။ ။

ထိုအဖွဲ့တွင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်ဌာနမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသူနှစ်ဦး ပါဝင်သည်။ ။ တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ အောက်တိုဘာလ (၂၆) ရက်နေ့တွင် ရောက်သည်။ ။ အမှတ် (၄) ခြေလျင်တပ်မဟာမှူး၊ စစ်ဘက်နယ်ဘက် အရာရှိများ နှင့် မြို့သူမြို့သားများက တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များကို သောင်းသောင်းဖျဖျ ဆီးကြိုကြသည်။ ။

မြစ်ကြီးနားမှ စ၍ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ ၊ ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ၊ တပ်မတော်သား (၁၇) ဦးတို့ သည် တောင်တက်အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ ကွပ်ကဲမှုနှင့် အုပ်ချုပ်မှုတို့ အတွက် တောင်တက်အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ ကွပ်ကဲမှုနှင့် အုပ်ချုပ်မှုတို့ အတွက် တောင်ဘက်အဖွဲ့ဝင်များကို တပ်စုသုံးစုပါဝင်သော တပ်ခွဲတစ်ခုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းသည်။ ။ ထိုတပ်ခွဲကို ခြေလျင်နှင့်တောင်တက်အသင်းချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင်က အုပ်ချုပ်သည်။ ။ အတွင်းရေးမှူး ဦးလှကျော်က ဒု-တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်သည်။ ။

အောက်တိုဘာလ (၂၇) ရက်နေ့ နံနက်တွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် မြစ်ကြီးနားနှင့် (၈၈) မိုင်ကွာဝေးသော ချစ်ပွေရွာသို့ မော်တော်ယာဉ်များ ဖြင့် ထွက်ခွာလာကြသည်။ ။ ချစ်ပွေရွာကို ညနေတွင် ရောက်၍ ရပ်နားညအိပ်ကြသည်။ ။ အောက်တိုဘာလ (၂၈) ရက်နေ့ နံနက်တွင် ချစ်ပွေရွာ၌ နယ်ခြားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ နယ်ခြား

ဝန် ဗိုလ်ကြီးအောင်ဒင်၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ
၏ ပစ္စည်းနှင့်ရိက္ခာများကို လားများ ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သယ်ဆောင်
ကြသည်။ ။ ထို့နောက် (၁၀) နာရီခန့်တွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည်
ချစ်ပွေရွာကို ကိုးမိုင်ကွာဝေး၍ ပေ (၄၃၆၆) အမြင့်၌ ရှိသော လောခေါင်
ရွာသို့ ဆက်၍ တက်ကြရာ လောခေါင်ရွာကို (၁၄:၀၀) နာရီတွင် ရောက်
ရှိရပ်နား၍ ညအိပ်ကြသည်။ ။

အောက်တိုဘာလ (၂၉) ရက်နေ့ နံနက်တွင်
တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် လောခေါင်ရွာ၏ အရှေ့မြောက်ဘက် (၁
၅) မိုင်ကွာဝေးသော မန်ဇမ်ရွာသို့ ဆက်၍ တက်ကြရာ (၁၄:၃၀) နာရီတွင်
ရောက်၍ ရပ်နား ညအိပ်ကြသည်။ ။ အောက်တိုဘာလ (၃၀) ရက်နေ့
နံနက်တွင် မန်ဇမ်ရွာမှ အရှေ့ယွန်းယွန်း (၁၅) မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော
ထောဂေါရွာသို့ ဆက်၍ တက်ကြသည်။ ။ ခရီး၏ အစပိုင်းတွင် (၆၂၄၁)
ပေမြင့်သော ပြပတ်တောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ။ ထို့နောက် ငေါ်
ချမ်းခမြစ်ဝှမ်းသို့ ပေ (၃၀၀၀) ခန့်ဆင်း၍ ပေ (၆၀၀၀) ကျော် အမြင့်ရှိ
သော ထောဂါရွာသို့ ဆက်တက်ကြသည်။ ။ ထောဂါရွာသို့ (၁၆:၀၀) နာရီ
တွင် ရောက်၍ ရပ်နားညအိပ်ကြသည်။ ။

အောက်တိုဘာလ (၃၀) ရက်နေ့ နံနက်တွင် ထောဂါရွာမှ
အရှေ့မြောက်ဘက် (၁၅) မိုင်ကွာဝေးသော နုဇွန်ဘော်ရွာသို့
ငေါ်ချမ်းခမြစ်ရိုး အတိုင်း တက်လာကြသည်။ ။ နုဇွန်ဘော်ရွာကို (၁၄:၀၀
) နာရီတွင် ရောက်၍ ရပ်နားညအိပ်ကြပြန်သည်။ ။ နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်
နေ့ နံနက်တွင် တောင်တက်အခြေခံစခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ထားသော ထ
န်တုံရွာသို့ ဆက်၍ တက်ကြသည်။ ။ ထန်တုံရွာသည် နုဇွန်ဘော်ရွာ၏ အ
ရှေ့မြောက်ဘက် (၁၈) မိုင်အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ ။ တောင်တက်အဖွဲ့
ဝင်များ သည် ထန်တုံရွာသို့ (၁၅:၃၀) နာရီတွင် ရောက်၍

ရပ်နားညအိပ်ကြရသည်။ ။

ထန်တုံရွာအထိသာ လားများ သွားလာနိုင်သဖြင့် ထန်တုံရွာမှ ရှေ့ဆက်တက်ရန် အထမ်းသမားများကို ထန်တုံရွာတွင် ရှာငှားရသည်။ ။ တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် နိုဝင်ဘာလ (၂) ရက်နေ့တွင် ထန်တုံရွာနှင့် (၁၃) မိုင်ကွာဝေး၍ တောင်တက်စခန်းအမှတ် (၁) အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော နိချီလောရွာသို့ ဆက်တက်လာကြသည်။ ။ ပါဝါကူးကျေးရွာ၏ ဒူးဝါးနှင့် ထန်တုံတောင်အုပ်တို့ သည် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ နှင့်အတူ ထန်တုံရွာမှ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ အီမောဘွန်းတောင်သို့တက်ရန် ရွေးချယ်ထားသော ခရီးလမ်း၌ နိချီလောရွာသည် နောက်ဆုံးရွာဖြစ်သည်။ ။ ယင်းရွာ၏ ရှေ့၌ နောက်ထပ်ရွာဟူ၍ မရှိတော့။

လမ်းဟူ၍ လည်း မရှိတော့သဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ထိုရွာတွင် တစ်ရက်နား၍ လမ်းပြများ နှင့် တောခုတ်သမားများကို ရှာငှားကြရပြန်သည်။ ။

နယ်ခြားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ နယ်ခြားဝန်ထောက် ဗိုလ်ကျော်ဒွန်းသည် တောင်တက် အဖွဲ့ဝင်များ နှင့် အတူ နိချီလောရွာအထိ လိုက်ပါလာ၍ ယင်းရွာတွင် တောင်တက်အဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးတပ်စိတ်ဝင် လေးဦးနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ တောင်တက် အဖွဲ့ဝင်များ အတွက် ရှေ့ပိုင်း၌ လိုအပ်မည့်အကူအညီတို့ ကို နောက်ပိုင်းမှ စီစဉ်ပေးရန် ကျန်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် နိုဝင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့၌ နိချီလောရွာမှ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ။ လမ်းကြောင်းဟူ၍ မရှိသဖြင့် တောခုတ်ရှင်းလင်း၍ တက်ကြရသည်။ ။ ပေ (၇၀၀၀) ခန့်မြင့်၍ မတ်စောက်သော တောင်စောင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲတက်ကြသည်။ ။

ထို့နောက် ညက်မောချောင်းကမ်းပါးပေါ်ရှိ တောင်တက်စခန်း အမှတ် (၂) အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော စခန်းသို့ ပေအနည်းငယ် ပြန်ဆင်းကြရပြန်သည် ။ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ညအိပ်ရန် ဝါးတဲများကို အဖွဲ့ဝင်များကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ကြရသည် ။

အီမောဘွန်းတောင်ကိုတက်ရန် ရန်ကုန်၌ အဖွဲ့ဝင်ရွေးချယ်စဉ်က ရန်ကုန်မှ လှည်းကူးအထိ လမ်းလျှောက်ပွဲကျင်းပ၍ (၈) နာရီအတွင်း မိုင် (၃၀) လျှောက်နိုင်သူများကိုသာ ရွေးချယ်ခေါ်လာကြသည် ။ ပေ (၁၀၀၀) ကျော်မြင့်သော ဒေသများ ၌ ဆီးနှင်းခဲကျ၍ အလွန်အေးမည်ဖြစ်ရာ တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ အအေးဒဏ်ခံနိုင်အောင် လိုအပ်သော အဝတ်အစားများ အပြင် ဂွမ်းကပ်၊ သိုးမွေးစောင်၊ ရွက်ဖျင်များ စသည် တို့ ကို လုံလောက်စွာ ယူဆောင်လာကြရမည်ဟု အတိအကျညွှန်ကြားခဲ့သော်လည်း တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် အချို့သည် အနွေးထည် လုံလောက်စွာ ယူမလာကြသောကြောင့် ပေ (၇၀၀၀) မြင့်သော စခန်းအမှတ် (၂) သို့ ရောက်ကြလျှင်ပင် အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍ ညမအိပ်နိုင်ကြတော့။ ထို့အပြင် ချစ်ပွေရွာမှ စခန်းအမှတ် (၂) အထိ တစ်တောင်တက်၊ တစ်တောင်ဆင်း မိုင် (၁၀၀) ခန့် ခရီးကို မရပ်မနား တက်လာခဲ့ကြရသောကြောင့် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်အချို့သည် ခရီးပြင်း ချီတက်လာရသောဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်တို့ ကို မခံနိုင်ကြတော့၍ ရှေ့ဆက်လိုက်လာနိုင်ကြရန် အခြေအနေမကောင်းသည် ကို တွေ့ကြုံလာရတော့သည် ။

အသွားအပြန် မိုင် (၁၀၀) ကျော် ဝေးသည့်ခရီးကို သွားရောက်ပြီး ပေ (၁၀,၀၀၀) ကျော် အမြင့်ရှိသော တောင်ပေါ်သို့ တက်နိုင်သူများအား ခြေလျင်နှင့် တောင်တက်အဖွဲ့ချုပ်က ချီးမြှင့်သော ကြယ်တစ်ပွင့်တံဆိပ် ဟူ၍ ရှိသည် ။ သို့ဖြစ်၍ ရက်ဆက် ခရီးပြင်းချီတက်ရသောဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်တို့ ကို မခံနိုင်ကြ၍ ရှေ့ဆက်မလိုက်နိုင်ကြသော တောင်တက်

အဖွဲ့ဝင်များ ကြယ်တစ်ပွင့်တံဆိပ် ရနိုင်ကြအောင် စခန်းအမှတ်(၂)နှင့် စခန်းအမှတ် (၃) အကြားရှိ ပေ (၁၀,၀၀၀) ခန့်အမြင့်ရှိသော လမ်းခုလတ်နေရာအထိ ဆက်လိုက်လိုသော တောင်တက် အဖွဲ့ဝင်များကို ခေါ်ဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ။

နိုဝင်ဘာလ (၅) ရက်နေ့တွင် စခန်းအမှတ်(၂) မှ ပေ (၁၁,၆၀၀) မြင့်သော စခန်းအမှတ် (၃) သို့ တက်သောအခါ ရှေ့ဆက်လက် မလိုက်နိုင်သော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၂၃) ဦးအနက် ကြယ်တစ်ပွင့်တံဆိပ် ရရှိအောင် ပေ (၁၀,၀၀၀) ခန့်မြင့်သော လမ်းခုလတ်စခန်းသို့ လိုက်ပါလိုသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၁၉) ဦးကိုသာ ရှေ့ဆက်လက် ခေါ်ဆောင်လာနိုင်ကြတော့သည်။ ။ မလိုက်နိုင်တော့သည့် လေးဦးကို စခန်းအမှတ် (၂) တွင် ထားခဲ့ကြရသည်။ ။ ယင်းတောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၁၉) ဦးသည် ပေ (၁၀,၀၀၀) အမြင့်ရှိသော လမ်းခုလတ်နေရာအထိ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ ထို့နောက် ယင်းအဖွဲ့ဝင်တို့ ကို လမ်းခုလတ်နေရာမှ စခန်းအမှတ်(၂)သို့ ပြန်ပို့ပေးရပြန်သည်။ ။

အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်အထိ တက်ကြမည့် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ သည် တောင်နှာမောင်းအတိုင်း ဆက်၍ ချီတက်လာကြရာ ထိုနေ့ညနေ (၄) နာရီခန့်၌ ယင်းတောင်နှာမောင်းပေါ်ရှိ ပေ (၁၁,၆၀၀) ခန့် အမြင့်ရှိသော စခန်းအမှတ်(၃)သို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ တောင်နှာမောင်းမှာ အလွန်ကျင်းမြောင်းသဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ထိုစခန်း၌ပင် ညအိပ်ကြရန် ယာယီတဲများကို ခက်ခက်ခဲခဲထိုးကြရသည်။ ။ မကြာမီမှာ ပင်ဆီးနှင်းခဲများ ကျလာတော့သည်။ ။ ထို့နောက် မိုးပါရွာလာသည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး ဆီးနှင်းတစ်လှည့်၊ မိုးတစ်လှည့်ရွာလျက်၊ ကျလျက်ရှိနေသည်။ ။

မိုးမချုပ်မီအတွင်း ကမန်းကတန်း ခက်ခက်ခဲခဲ ထိုးခဲ့ကြရသော ယာ

ယီတဲများ သည် မိုးမလုံ၊ လေမလုံ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ တစ်ဖန် ညအအေးချိန်သည် ရေခဲမှတ်အောက်ကျသဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘဲ မီးလှုံနေကြရသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ (၆) ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ ပိုမိုဆိုးရွား လာပြီး နေကို လုံးဝမမြင်ရတော့။ ။ တောင်အားလုံးတွင် တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များ ပိတ်ဖုံးလျက်ရှိသည်။ ။ ထို့အပြင် တစ်နေ့လုံး ဆီးနှင်းကျလိုက်၊ မိုးရွာလိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်အချို့ စိတ်ဓာတ်ကျလာကြသည်။ ။ နေ့လယ်ပိုင်း၌ပင် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ဆက်လက်မခံနိုင်ကြသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၁၇) ဦးကို စခန်းအမှတ် (၂) သို့ ပြန်ပို့ရပြန်သည်။ ။

နိုဝင်ဘာလ (၇) ရက်အထိ ရာသီဥတု အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလျက်ပင် ရှိနေသေးရာ နောက်ထပ် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၇) ဦးကို စခန်းအမှတ် (၂) သို့ ဒုတိယအသုတ်အဖြစ် ထပ်မံပို့လိုက်ရသည်။ ။ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာလာကြစည်က ပါလာသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၇၃) ဦးအနက် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင် အပါအဝင် (၂၁) ဦး၊ တပ်မတော်သား (၁၇) ဦးအနက် (၁၄) ဦး၊ စုစုပေါင်း (၃၅) ဦးသာ စခန်းအမှတ် (၃) တွင် ကျန်ရှိတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် မူလက တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သော တပ်စုသုံးစုပါ တပ်ခွဲကို ယခု တပ်စိတ်သုံးစိတ်ပါ တစ်စုအဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရပြန်သည်။ ။ တပ်ခွဲဟူ၍ ကား မရှိတော့။

အချက်ပြအဖွဲ့မှ ဗိုလ်ကြီးသန်းလွင်အား ဒု-တပ်စုမှူးအဖြစ်တာဝန်ပေးကြသည်။ ။

စခန်းအမှတ် (၂)သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်အချို့ကို ထန်တုံရွာမှ တစ်ဆင့် မြစ်ကြီးနားသို့ခေါ်

ဆောင်သွားရန် အတွင်းရေးမှူး ဦးလှကျော်အား တာဝန်ပေးလိုက် ရသည် ။

နိုဝင်ဘာလ (၉) ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတု အသင့်အတင့် ကောင်းမွန် လာသည် ။ နံနက် (၈:၀၀) နာရီ၌ နေထွက်လာ၍ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များက တဖြည်းဖြည်း လွင့်စင်သွားသည် ။ ထိုအချိန်တွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် စခန်းအမှတ် (၃) မှ စခန်းအမှတ် (၄) သို့ ထွက်လာကြသည် ။ ပထမဦးစွာ ဆီးနှင်းခဲ တစ်ပေမှ နှစ်ပေအထိ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်နှာမောင်း မတ်မတ်စောက်စောက်ကို ကြိုးစားတက်ကြရသည် ။

တချို့နေရာများ တွင် ပေ (၁၀,၀၀၀) ကျော်မြင့်သော ဒေသများ ၌သာ ပေါက်တတ်သည့် ကျူဝါးတောများကို ခုတ်ထွင်၍ တက်ကြရသည် ။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီခန့်တွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ညက်မောချောင်းနှင့် ချောင်းမောချောင်းတို့ အကြားရှိ ရေဝေတောင်တန်းထိပ် အနီးသို့ ရောက်ကြသည် ။ ရာသီဥတုအခြေအနေသည် ပြန်လည်ဆိုးရွားလာ၍ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းလာရာ ယင်းတောင်တန်း၏ ထိပ်ပေါ်သို့ ဆက်လက်မတက်နိုင် ကြတော့ဘဲ စခန်းလည်း ချနိုင်၍ ရေလည်း ရနိုင်သောနေရာအထိ တောင်စောင်းအလိုက် သွားကြရသည် ။

ဆီးနှင်းခဲလည်း ဖုံး၍ ကျူဝါးများ လည်း ထူထပ်သော မတ်စောက်တောင်စောင်း၌ သွားလာရခြင်းသည် အန္တရာယ်ကြီးလှသည် ။ ရှေ့ဆက်၍ တက်ကြရန်မှာ မလွယ်ကူသည့်အပြင် အချိန်လည်း နှောင်းနေသဖြင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် စခန်းချ ညအိပ်ကြသည် ။ တစ်ညလုံး ဆီးနှင်းများ ကျသဖြင့် နံနက်၌ ယာယီထိုးထားသော တဲအချို့သည် ဆီးနှင်းခဲ ပိတ်၍ ပျက်ပြိုလုခမန်း ဖြစ်နေသည် ။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ နိုဝင်ဘာလ (၁၀) ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတု တစ်ဖန်ပြန်ကောင်းလာ၍ နေထွက်လာရာ တောင်ထိပ်များကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များ သည် နံနက် (၈) နာရီ အချိန်ခန့်၌ လွင့်စင်သွားပြန်သည် ။ နံနက်(၉) နာရီတွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ဆီးနှင်းခဲများ အလွန်ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသော မတ်စောက်တောင်စောင်းအလိုက် ဆက်၍ တက်လာကြရာ ပေ (၁၂,၀၀၀) ကျော်မြင့်သော ရေဝေတောင်တန်းထိပ်သို့ ရောက်လာကြလေသည် ။

ထိုတောင်တန်းထိပ်မှ မျှော်ကြည့်သောအခါ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်ကို တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး ပထမဦးဆုံး မြင်ကြရသည် ။ သို့သော် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ ရောက်နေကြသော တောင်ထိပ်နှင့် အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်အကြားတွင် အလွန်မတ်စောက်၍ ပေ (၂,၅၀၀) ခန့် နက်ရှိုင်းသော လျှိုမြောင်တစ်ခုက ကာဆီးနေသည် ။

တောင်တန်းထိပ်၌ တစ်နာရီခန့်နားနေကြပြီးနောက် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ဆီးနှင်းခဲများ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တောင်စောင်းအလိုက် မတ်စောက်သော ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးများကို ခဲရာခဲဆစ် ကုတ်ကတ်၍ လျှိုထဲဆင်းကြရရာ ညနေသုံးနာရီခန့်အချိန်တွင် နက်ရှိုင်းသော လျှိုမြောင်၏ အခြေတွင် ရှိသည့် ချောင်းမောချောင်းသို့ ရောက်လာကြသည် ။ ထို့နောက် ချောင်းမောချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြရာ အီမောဘွန်းတောင်ခြေသို့ ရောက်ကြသည် ။ ထိုနေရာ၌ စခန်းအမှတ် (၄) အဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသည့် တောင်ခြေစခန်းတွင် ယာယီတဲများ ထိုး၍ ညအိပ်ရပ်နားကြသည် ။

ထိုအမှတ် (၄) စခန်းမှ ခရီး (၄) မိုင်ခန့် ကွာဝေး၍ ပေ (၃,၅၀၀) ခန့်

မြင့်တက်သွားသော အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်သို့ တက်ကြရာ၌ မည်သည့် အခက်အခဲများ နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည်ကိုမူ မည်သူမျှ မခန့်မှန်းတတ်ကြ။ ထို့ပြင် မနက်ဖြန် နိုဝင်ဘာလ (၁၁) ရက်နေ့၌ ရာသီဥတု အခြေအနေကောင်း/မကောင်း၊ ဆိုး/မဆိုး ကိုလည်း မခန့်မှန်းနိုင်ကြ။ ရာသီဥတုမှာ တစ်နေ့ရွာ၊ တစ်နေ့ငွေ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်သည် မှာ ထိုဒေသ၏ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် စခန်းအမှတ် (၄) နှင့် အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်အကြားရှိ နေရာ၌ ယာယီစခန်းချကာ တစ်ရက်နားပြီးမှ နိုဝင်ဘာလ (၁၂) ရက်နေ့ နံနက်၌ တောင်ထိပ်သို့တက်၍ စခန်းအမှတ် (၄) သို့ ပြန်ဆင်းလျှင် ပိုမိုစိတ်ချရသည် ဟု လမ်းပြများက ယူဆကြသည်။ ။ နိုဝင်ဘာလ (၁၀) ရက်နေ့ညက အအေးချိန်သည် (၂၈) ဒီဂရီသို့ ကျဆင်း၍ နိုဝင်ဘာလ (၁၁) ရက်နေ့ နံနက်၌ လျှို့ဝှောင်တစ်ခုလုံးကို ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် နေထွက်လာ၍ တောင်ထိပ်အားလုံး၌ တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များ ကင်းစင်သွားပြန်သည်။ ။ ရာသီဥတုကလည်း အလွန်ကောင်းနေသော အကြောင်းတစ်ချက်နှင့် အထမ်းသမား ရိက္ခာကလည်း မလုံမလောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ရက် မဆိုင်းတော့ဘဲ ထိုနေ့နံနက်၌ပင် အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်သို့ တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ။

နံနက်(၉)နာရီတွင် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် (၃၄) ဦးအပြင် ပါဝါကူးဒူးဝါးနှင့် ထန်တုံတောင်အုပ် အပါအဝင် လမ်းပြနှင့် အထမ်းသမား(၁၀)ဦးတို့ သည် အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်သို့ စတင်တက်ကြ တော့သည်။ ။ အလွန်ထူထပ်ပြီး ပတ်ကွေ့ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သော ကျူဝါးတောများကို ခုတ်

ထွင်ကာ မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်စောင်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ကြရသည်။ ။ အမြင့်မှာ ပေ (၁၂,၀၀၀) ကို ရောက်လာသော်လည်း ကျူဝါးတောကြီးများက မဆုံးသေး၊ မကုန်နိုင်သေး။ သို့နှင့် ဆက်လက်ပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း တက်လာကြရာ ပေ (၁၂,၀၀၀) ကျော် အထက်သို့ ရောက်လာသောအခါကျမှ မည်သည့်အပင်ကိုမှ မတွေ့ကြရတော့ပေ။

သို့သော် မတ်စောက်တောင်စောင်းများ ၌ ဆီးနှင်းခဲများကား ထူထူထပ်ထပ် ဖုံးအုပ်လျက်ပင်။ ရာသီဥတုသည် အလွန်အေး၍ ဆီးနှင်းခဲများသည် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းလျက် ရှိသောကြောင့် မတ်စောက်တောင်စောင်းများကို တက်ကြရာ၌ ခြေကုတ်မြဲနေကြသည် ။ ထို့အပြင် ဖြတ်သွားကြရမည့် ချောက်များ ၌ ဆီးနှင်းထုမာမာများ သည် ပြည့်သိပ်နေသဖြင့် ထို ဆီးနှင်းထုအပေါ် တံတားသဖွယ် ဖြတ်လျှောက်လာနိုင်ကြသည်။ ။

တောင်တက်ကြိုး အသုံးမပြုဘဲ ဆီးနှင်းခဲ ပြည့်သိပ်နေသောချောက်များကို ဖြတ်ကူးကြရာတွင် အန္တရာယ်တော့ အလွန်ကြီးသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အောက်ခံဆီးနှင်းခဲထုသည် တက်သူ၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်လျှင် အောက်သို့ ကျကျနိုင်သော အန္တရာယ်ရှိသည် ။ အကယ်၍ တောင်တက်ကြိုးများ ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချည်တွယ်၍ တက်ကြပါလျှင် ချောက်ထဲသို့ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကျကျစေကာမူ ချည်တွယ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့် ကျသွားသူကို ဆွဲတင်နိုင်ကြသည် ။

ယခုအကြိမ်တွင် တောင်တက်ကြိုး မချည်တွယ်ဘဲ တက်နေကြရသဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက် ချောက်ထဲသို့ ကျကျသွားပါက ကယ်တင်ရန် မည်သို့မျှ တက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တောင်ထိပ်သို့

ရောက်အောင် တက်ကြရသော ဤနောက်ဆုံးခရီးသည် အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ အသက်စွန့်၍ တက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ တက်သွားကြသော ပါဝါကူးဒူးဝါး၊ ထန်တုံ တောအုပ်နှင့် လမ်းပြများ သည် သူတို့ ယူဆောင်လာသော မှိုန်းများ ၊ ဝါးချွန်များ ဖြင့် ဆီးနှင်းခဲထုကို စမ်းထောက်၍ ကျွဲမကျနိုင်သော နေရာ များကိုရွေးကာ လျှောက်နင်းသွားကြသည်။ ။

ထိုအခါ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ရှေ့ကသွားသူတို့ ၏ ခြေရာကို ကြည့်နင်း၍ လျှောက်လိုက်လာကြရ သည်။ ။

အမှတ် (၄) တောင်ခြေစခန်းမှ အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်သို့ တက်ကြ ရာ၌ ရှေးရှုသွားကြရမည့်အရပ်ကို သိသော်လည်း မတ်စောက်တောင် စောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ မဖြတ်ကူးနိုင်သော ချောက်ကမ်းပါးတို့ ကို လည်းကောင်း ရှောင်ကွင်းသွားကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် လမ်းစရှာဖွေကြရခြင်းမှာ မလွယ်ကူလှပေ။ နိချီလောရွာမှ လိုက်လာကြ သော လမ်းပြများ သည် ကား ရောက်လိုသော အရပ်တူရုကို အလိုအ လျောက် သိတတ်ကြသော လမ်းပြကောင်းများ ဖြစ်သည်။ ။ တောင်ခြေမှ စ၍ လမ်းစရှာတတ်ပုံ၊ မတ်စောက်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မဖြတ်ကူးနိုင်သော ချောက်ရှိခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အန္တရာ ယ်ရှိနိုင်သော နေရာအပိုင်းများကို ရှောင်ကွင်း သွားတတ်ကြပုံ၊ အန္တရာ ယ်နည်းသော တောင်စောင်းများကို ပတ်၍ တက်ရန် လမ်းစရှာတတ်ပုံ တို့မှာ အံ့ဩစရာလည်းကောင်း၊ ချီးကျူးစရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။ ။ ထိုလမ်းပြများ ၏ အထူးကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်သာ တောင်တက်အဖွဲ့သ ည် အီမောဘွန်းတောင်ထိပ်သို့ အချိန်မနှောင်းဘဲ တက်လာနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တောင်ထိပ်နှင့် နီး လာလေ တောင်စောင်းကလည်း မတ်စောက်
လေ ဖြစ်လာသည်။ ။ မကြာသေးမီကမှ ကျသွားသော ဆီးနှင်းခဲများက
လည်း ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းမှု မရှိသေးသဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်
အချို့သည် ဆီးနှင်းခဲထဲသို့ နှစ်ပေ၊ သုံးပေအထိ ကျုံ့ကျကြသည်။ ။ ထိုသို့
ဆီးနှင်းပွထဲသို့ ကျုံ့ကျလျှင် ရုန်းလေမြုပ်လေဖြစ်၍ တစ်ဦးချင်းရုန်းတ
က်ရန် မလွယ်ပေ။ နီးရာ တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များက ဆွဲတင်ကြရသည်
။ နေ့လည်တစ်နာရီခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင် ခေါင်းဆောင်သော
ရှေ့ပြေးအဖွဲ့သည် တောင်ထိပ်သို့ရောက်သွားလေသည်။ ။ နောက်ထပ်
နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကျန်တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ သည် တောင်ထိ
ပ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်လာကြ လေတော့သည်။ ။

သို့သော် ...။

တောင်တက်အဖွဲ့မှ ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသဖြင့် အသုတ်လိုက်၊ အသုတ်လိုက် ခွဲလွှတ်နေကြရရာ တောင်တက်အဖွဲ့နှင့်အတူ ပါလာသော ထန်တုံရွာမှ အထမ်းသမား လူငယ်နှစ်ဦးမှာ လည်း ရှေ့ဆက်လိုက်နိုင်ရန် အခြေအနေ မရှိတော့သဖြင့် တောင်အုပ်ကြီးက -

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကော ဝါရှူး၊ ရှေ့ဆက် လိုက်နိုင်ကြတော့မလား" ဟု မေး၏။

"တောင်အုပ်ကြီး ... ကျုပ်တို့ လည်း ရှေ့ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ နှင်းကိုက်ခံထားရတဲ့ ခြေထောက်တွေကလည်း နာ လာပြီ"

ဟု ဝါရှူးနှင့် ဆန်ပွန်တို့ က ချက်ချင်းပြန်ပြောကြသည် ။

"အဲဒါဆို မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း တောင်တက်အဖွဲ့နောက် ပြန်လိုက်သွားကြကွာ၊ စခန်းအမှတ် (၂) ကိုရောက်ရင် နားပြီးသွားကြပေါ့၊ အဲဒီမှာ ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့လည်း ရှိနေတာပဲ၊ ကဲ ... လိုက်သွားကြတော့"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပြောကာ သူတို့ နှစ်ယောက် တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များ ပြန်သွားကြသောနောက် လိုက်လာကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြန်လွှတ်ခံရသော တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်များနောက် လိုက်ရန် လမ်းခုလတ်က ပြန်လာကြသည် ။ သူတို့ အခေါ် ပန်ပလံတောင်ကြော အရောက်မှာ ပင် တောင်ခိုးတောင်ငွေ့တွေက အလုံးလိုက်၊ အခဲလိုက် (မှိုင်းတိုက်) ကျလာသည် ။ ရှေ့ကိုတစ်လံ၊ နှစ်လံပင် မမြဲ

င်ရတော့။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အမှတ် (၂) စခန်းရှိရာဘက် မှန်းဆ၍ တောင်ခိုးတောင်ငွေတွေကိုဖောက်ကာ လိုက်လာကြသည် ။

မှန်းဆ၍ သာ သွားနေကြရသဖြင့် ခရီးကမတွင် ။ လေထန်လာသလို တောင်ခိုးတောင်ငွေတွေ ကလည်း ပို၍ သိပ်သည်းကာ ပို၍ မှိုင်းတိုက်လာသည် ။

စမ်းတဝါးဝါး အားခဲကြိုးစားလာကြရင်း -

ရူဝံမပေါ်၊ မမျှော်ပါရ၊ နေကိုတ လည်း ၊ ဘယ်ကရှေ့ နောက်၊ ဘယ်တောင် မြောက်ဟု ၊ တွေးထောက်မမှန်၊ ဖန်ဖန်အံ့ဩ၊ ကြံတိုင်းမောစွ၊ ဘယ်တောဘယ်မြိုင်၊ မသိနိုင်တော့။

သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်စိလည်လာကြပြီ။ အစကမူ အထမ်းမပါသဖြင့် နေမဝင်မီ သူတို့ ရည်မှန်းထားသော စခန်းအမှတ် (၂) ကို ရောက်ရမည်ဟု ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် တောင်ခိုးတောင်ငွေတွေနှင့် မှိုင်းတောကို ခြေလှမ်းမရပ် လျှောက်လာကြသည် ။ ပါလာသော နေ့လယ်စာရိက္ခာကို မှိုင်းတောထဲ၌ပင် စမ်းပြီးဝါးစားလာကြသည် ။ စားရင်း ဝါးရင်းကလည်း စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လာကြသည် ။

သည် လိုနှင့် ညနေစောင်းတွင် ရာသီဥတုက သာယာစပြုလာ၏။ တောင်ခိုးတောင်ငွေနှင့် မှိုင်းတို့ လည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်စင်သွားကြသည် ။ ထိုအခါ သူတို့ ခြေလှမ်းက အထမ်းသမား လူငယ်များ ဝီဝီ ပိုမြန်လာကြသည် ။

သူတို့ တောင့်တမျှော်မှန်းခဲ့ကြသော နေဝန်းကိုပင် ညနေစောင်းမှာ မြင်လာရသည် ။

"ဟင် ... ဆန်ပွန် ငါတို့ လျှောက်လာတာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညတောင် ရှိ

သွားပြီလားကွ၊ ဟိုမှာ နေထွက် လာပြီ၊ မင်း မြင်လား"

ဝါရှူးက နေဝန်း မှုန်တိမှုန်ဝါးကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆန်ပွန်ကို ပြောလိုက်သည်။ ။

"အေး ... မြင်တယ်၊ ငါလည်း မင်းထင်သလိုပဲ နေထွက် လာပြီလား ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ လျှောက်လာတာ တစ်ညနဲ့ တစ်ရက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အခု တို့ မြင်နေရတာ နေဝင်တဲ့ အနောက်ဘက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲလဲ အဲဒါ အရှေ့ဘက်ပဲ ထင်နေတာ"

မှန်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကိုပင် မသိကြတော့။ မျက်စိလည်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"အဲဒါဆို တို့ ... တို့ ... ဘယ်ဘက်ကို လျှောက်ကြမလဲ"

"ငါလဲ မသိတော့ဘူး"

ဝါရှူးက ရိုးတိုးရိပ်တိတ် လှမ်းမြင်နေရသော နေဝန်းကို လှမ်းမော့ငေးကြည့်ပြီး ဆို၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေဝင်တဲ့ ဘက်က တို့ အရပ်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ နေဝင်တဲ့ဘက်ပဲ တို့ သွားမယ်"

"အေး ... သွား"

လူငယ်အထမ်းသမားများ ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်မှ အတော်ပင်ပန်းနေကြပြီ။ သို့သော် တောင်ပေါ်သားများ ပီပီစွဲမလျှော့ကြ။ နေဝင်သည့်ဘက်ကိုသာ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ။ တောင်ငွေ့တောင်ခိုးတွေ ပါးလျားသွားသဖြင့် ဖြူရော်ရော်နေလုံးက ရဲရဲနီလာသည်။ ။

"နေက ဝင်တော့မယ်ကွ ငါတို့ ဘယ်နေရာ ရောက်လာကြပြီကိုလည်း မသိတော့ ညဆို လေကပိုထန်ပြီး အအေးက လည်း ပိုလာတော့မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

ဆန်ပွန်က ဝါရှူး၏ စကားကို ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ပင်ပန်းကြီးစွာချလိုက်မိသည်။ ။

"ငါ မပြောတတ်တော့ဘူး"

သူတို့ သည် ခဏရပ်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် ဝန်းကျင်ကို လှမ်းလှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။

"ဟ ဟို ... ဟိုမှာ ... မီးခိုးတန်း ထင်တယ်ကွ၊ လွင့်တက်နေတာ၊ ကြည့်ပါဦး"

ဝါရှူး လက်ညှိုးထိုးပြရာဘက်ကို ဆန်ပွန်က လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"ဟ ဟုတ်တယ်ကွ အဲဒါ ထောင်ခိုး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကြောင်းတည်း လွင့်တက်နေတာ မီးခိုးပဲ"

"အေး ... ဒါဆို အဲဒီဘက် ရွာရှိရမယ်၊ တို့ နေမဝင်မီ အဲဒီကို အရောက်သွားကြမှ ဖြစ်မယ်"

"အေး ... ရွာမတွေ့တောင် မီးတော့လှုံရမယ်ကွ၊ ကဲ ... လာ ... လာ မြန်မြန်"

သည် လိုနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မီးခိုးတန်းလေး ထောင်တက် နေသော နေရာဘက် မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာကြသည်။ ။ ခဏကြာသောအခါ-

"တို့ လျှောက်လာကြတဲ့ ဘက်ဟာ မီးခိုးမြင်ရတဲ့ ဘက် မှန်ရဲ့ လား၊

ငါ သစ်ပင်ပေါ်က တစ်ချက် တက်ကြည့်လိုက်မယ်ကွာ"

"အေး ... အေး"

သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် ပြေးတက်သွားသော ဝါရှူးကို ဆန်ပွန်က မော့ကြည့်နေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်ဟာ ဒီတစ်ခါ တို့ လမ်းမမှားဘူး၊ ငါ မှန်းလို့ လည်း ရပြီ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဝါရှူး သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ။

"လာကွာ ... ဒီတစ်ခါ တို့ ဘယ်လိုမှ လမ်းမမှားနိုင်တော့ဘူး"

သည် လိုနှင့် မီးခိုးမြင်ရာဘက် ဆက်လျှောက်လာကြရာ မကြာမီမှာ ပင် -

"ဟေ့ မင်းတို့ လူစိမ်းတွေ ဘယ်အရပ်ကလဲ"

လူသံကြားသဖြင့် ဝါရှူးနှင့် ဆန်ပွန်တို့ တို့ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်သွားကြသည်။ ။ လူသံကြားရာဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ဘောက်ချိတ်တစ်လုံးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို သစ်ပင်ကွယ်၍ တွေ့ရသည်။ ။

သူတို့ ကို မေးမှန်းလောက်သာသိပြီး မည်သည့်ဘာသာစကားနှင့် ပြောလိုက်မှန်းမသိ။

လုံးစေ့ပတ်စေ့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မရ။

ကချင်ပြည်နယ်တွင် ရဝမ်၊ လီဆူး၊ ဂျိန်ဖော့၊ လော်ဝေါ၊ ဇိုင်ဝါး၊ လချစ်၊ ယောရင် တို့ အပြင် ထရန်နှင့် အရှေ့မြောက်ဖျားတွင် တိဘက်အနွယ် ဝင်များ လည်း ရှိရာ ဘာသာစကားတွေမှာ လည်း ကွဲပြားခြားနားကြသည်။ ။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကချင်စကားကိုတော့ ထမင်းစားရေသောက် လူမျိုးတိုင်း သိကြ၊ တတ်ကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဆန်ပွန်က အများ သုံး ကချင်စကားနှင့်

"ကျုပ်တို့ တောင်တက်အဖွဲ့က အထမ်းသမားတွေပါအဘ မျက်စိလည်လာကြလို့ "

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မျက်စိလည်တယ်ဆိုတာ ရှိလား"

ရုတ်တရက်မူ ဆန်ပွန်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ 'မျက်စိလည်တယ်' ဆိုတာ သူတို့ ဝေါဟာရမှာ ရှိပုံမပေါ်။

ထို့ကြောင့် ဆန်ပွန်က ထပ်ပြော၏။

"ကျုပ်တို့ တောင်တက်အဖွဲ့က အထမ်းသမား လီဆူးတွေပါ အဘ၊ လမ်းမှားလာကြလို့ ပါ"

"လမ်းမှားရအောင် နင်တို့ က မျက်စိမပါကြဘူးလား၊ ဘယ်သွားမှာ လဲ"

အဘိုးကြီးက သူတို့ နှစ်ဦးကို မယုံသင်္ကာသလိုနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မေးနေ၏။

အဘိုးကြီး၏ သဘောမှာ သူတို့ ရွာ၊ သူတို့ လူကိုပဲ ရန်ငြိုးတစ်ခုခုနှင့် သတ်ဖို့ လာကြသည် ဟု ထင်လေသလားမသိ။ ယခုအထိ သူ့ကိုယ်လုံးကို သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် အကာအကွယ် ယူထားတုန်း။ ခေါင်းလောက်သာ လူလုံးပြပြီး မေးနေ၏။

ကချင်စကားကို အဘိုးကြီးက နားလည်ပုံတော့ပေါက်သည် ။ ဆန်ပွန်က ကချင်စကား ဝဲတဲတဲနှင့် ပြောသည် ကို သူကလည်း ကချင်စကား ဝဲတဲတဲနှင့် ပြန်မေးနေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ အဘိုးကြီး ကချင်စကားကို နားလည်သဖြင့် ဆန်ပွန်နှင့် ဝါရှူးတို့ က ကြောက်စိတ်ပြေကာ ဝမ်းသာသွားကြသည် ။ ဤအဘိုးကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလျှင် သူတို့ ကို ရ

နံသတ္တရ ပြုမည့်သဘော မရှိတော့။ ပြီးတော့ တောင်တက်အဖွဲ့ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အစိုးရမင်းများ နှင့်လည်း ဆက်စပ်နေရာ သူတို့ ကိုဘယ်လိုမှ ရန်မူရဲတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဝါရှူးက -

"ကျုပ်တို့ အစိုးရတောင်တက်အဖွဲ့က အထမ်းသမား လီဆူးတွေပါ။ အပြန်မှာ လမ်းမှားလာ ..."

"နင်တို့ လမ်းမှားရအောင် ဘယ်ရွာကို သွားကြမလဲလို့ ငါမေးတာပ"

အဘိုးကြီးသည် ပကတိလေသံနှင့်ပြောပြီး သစ်ပင်ကွယ်က လူလုံးထွက်လာသည် ။

"ကျုပ်တို့ ထန်တုံဘက်ပြန်ကြတာ အဘ၊ လမ်းမှားလာလို့ "

"ထန်တုံ"

အဘိုးကြီးပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်သလို ခေါင်းလည်း ကုတ်သည် ။

"အဝေးကြီးပဲ ဒီနေ့ ဘယ်လိုမှ ထန်တုံကို မရောက်နိုင်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ"

"နင်တို့ ကို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"အဘ အိမ်မှာ ဒါမှ မဟုတ် အဘတို့ ရွာမှာ တစ်ညလောက် နားခွင့်ပြုပါ၊ ကျုပ်တို့ တအားကြီးပင်ပန်းလာကြလို့ပါ"

"အဘက တောင်အုပ်ပဲ၊ နင်တို့ ရွာကို ရောက်ရင်လည်း ငါ့အိမ်ပဲ အိပ်ခွင့်ရမှာ ၊ တခြားဘယ်သူက နင်တို့ ကို လက်ခံရဲမှာ လဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ အဘက တောင်အုပ်ကြီးမှန်းသိလို့ ကျုပ်တို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ကို ကူညီပါ၊ တစ်နေ့လုံး မှိုင်းတိုက်နေလို့ ကျုပ်

တို့ လမ်းမှားလာကြတာပါ"

"တို့ ဘက်တော့ ဘယ်မှိုင်းမှ မတိုက်ပါဘူးကွယ်၊ စောစောက နေ
တောင် မြင်နေရတာပဲ"

သည် အဘိုးကြီး သူ့စကားကို ယခုအထိများ သံသယ ရှိနေသေးလား
ဟု ဝါရှူးက တစ်ချက်တွေးလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် -

"ဟိုဘက်တော့ တစ်တောင်လုံး တစ်တောလုံး အရမ်းကို မှ
ုင်းတိုက်ပြီး တောင်ခိုးတောင်ငွေ့တွေ ပိတ်နေတာ အဘ၊ အဲဒါကြောင့်
ကျုပ်တို့ ကလဲ ဒီခရီး အထမ်းနဲ့ တစ်ခါမှ မလိုက်ဖူးကြတော့ လမ်းမှား
လာကြတာပေါ့"

"အေး ... လာ ... လာ ..."

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အဘိုးကြီးခေါ်ရာနောက် လိုက်လာကြသည်
။

မကြာမီ အဘိုးကြီး တောင်အုပ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

တောင်အုပ်ကြီး မိသားစုကမနည်း။ အဘိုးကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်
အကြောင်းကို သူတို့ ဘာသာစကားနှင့် သူ့အိမ်သားများကို ပြောပြလိုက်
ပုံရသည် ။ အိမ်သားအားလုံးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို
အံ့သြနန်းဝိုင်းကြည့်ကြသော်လည်း ပျူပျူငှာငှာပင် ဆက်ဆံကြ၏။
ညနေစာကိုလည်း ပြောင်သားကျပ်တိုက်နှင့် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်
ကျွေးကြသည် ။

ဤသည် မှာ တော့ သူတို့ ရွာ၊ သူတို့ ဒေသ ဓလေ့ဆိုသည် ကို နောက်မှ
သိရသည် ။ တောင်အုပ်ကြီးမှာ ရန်သူကလွဲပြီး မည်သည့်ဧည့်သည်
ကို မဆို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးဖို့ တာဝန်ရှိသည် ။ သူတို့ ရွာသို့ ရော

ကံလာသော မည်သည့်ဧည့်သည် ကိုမဆို သူ စောင့်ရှောက်ရမည်။ မြို့၌ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရသလို ရောက်လာသမျှသော စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက် ဧည့်သည် မှန်သမျှ သူ့ကို အကြောင်းကြားရမည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူစိမ်း၊ မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လျှင် တောင်အုပ်ကြီးကို အကြောင်းကြားရသော ဓလေ့ရှိလေသည် ။

ယခုမူ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တောင်အုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ခေါ်လာသူဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာနေရာအပြင် သူတို့ ၏ နာလာသော ခြေထောက်ကိုပင် တောင်အုပ်ကြီးက သူ့အိမ်သားတွေကို ဆေးမြစ်တွေသွေးခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်လိမ်းပေးသည် ။

အားနာလွန်း၍ မိမိဖာသာလိမ်းပါရစေဆိုသည် ကိုပင် တောင်အုပ်ကြီးက လက်မခံ။

"ဒီဆေးမြစ်က သိပ်အစွမ်းထက်တာ၊ အဘ ငယ်ငယ်တုန်းက အဘဆရာ ဆမ္မာကြီးပေးသွားတာ၊ နင်တို့ ဘာသာ နင်တို့ လိမ်းရင် အကြောအခြင်တွေ မထိမိမှာ စိုးလို့ အဘကိုယ်တိုင် လိမ်းပေးတာပါ၊ နင်တို့ နေကောင်းဖို့ အဘမှာ တာဝန်ရှိသကော"

"ကျေးဇူးပါအဘ ကျုပ်တို့ က မသိလို့ ပါ"

"နေပါဦးကွဲ့ ဒီလူတွေများ ဒုက္ခကြီးငယ်ခံပြီး ရေခဲတောင်တွေပေါ် ဘာလို့ သွားတတ်ကြတာလဲ၊ အဘတော့ နားကိုမလည်ဘူး၊ ရေခဲတောင် သွားတတ်ကြတာ သူတို့ ဘာအကျိုးရှိလဲ၊ မတော်တဆ လမ်းမှာ တောင် သေသွားနိုင်တာ"

ဆေးလိမ်းပေးရင်းက သူမသိ၊ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သည့်အကြောင်း မေးနေပြန်သည် ။

"ကျုပ်တို့ လည်း မသိပါဘူး အဘရယ်၊ အထမ်းငှားလို့ သာ လိုက်လာကြတာပါ ဒါပေ ..."

"အေးလေကွယ် ဒုက္ခရှာလို့ ရေခဲတောင်များ သွားတတ်ကြတယ်လို့၊ အဘတော့ အံ့ဩတယ်၊ ကတိုးကောင်တွေ ဘာတွေများ လိုချင်ကြလို့လားနော်"

"သူတို့ ပြောကြတာတော့ ကတိုးကောင် မဟုတ်ဘူး အဘ၊ သယံဇာတတွေ၊ သတ္တုသိုက်တွေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေးနီဆိုလား ... ကျုပ်တို့ လည်း ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး၊ သူတို့ ပြောနေကြသံ ကြားရတယ်"

"ဟင် ဟုတ်ပါပြီ ငယ်ငယ်က အဘဆရာလို့ ပြောရမှာ ပေါ့နော်၊ ဟိမဝန္တာက လာပြီး အဘတို့ ဆီနေသွားတဲ့ ဆမ္မာကြီးက ပြောဖူးတာ အဘအမှတ်ရပြီ၊ အဘတို့ ရဲ့ တောတောင်တွေမှာ ရွှေ၊ ငွေထက်မက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ သယံဇာတတွေ ရှိနေတယ်လို့ ဆမ္မာကြီးပြောသွားတာ ကကယ်ပဲ၊ အဲဒါ အခု ဒီလူတွေ အပင်ပန်းခံ လာရှာကြတာ ဖြစ်ရမယ်"

"ရွှေ၊ ငွေထက် တန်ဖိုးရှိတာ ဟုတ်လား အဘ"

"ဆမ္မာကြီးကတော့ အဲသည် လိုပဲ ပြောသွားတာပဲ၊ ဆမ္မာကြီးဆီမှာ အသံမြည်တတ်တဲ့ ကျောက်ခဲတွေ၊ လျှောက်သွားနေတဲ့ ကျောက်ခဲတွေတော့ အဘကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတယ်၊ ဆမ္မာကြီးဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာ၊ အဘတို့ ရွာကိုလည်း အများကြီး အကျိုးပြုခဲ့ပါပြီကော"

"ဟင် ... အသံမြည်တတ်တဲ့ ကျောက်ခဲ၊ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ကျောက်ခဲ၊ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ကျောက်ခဲ ဟုတ်လား အဘ၊ သိပ်ထူးဆန်းပါလား၊ ဆမ္မာဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ အဘ၊ ကျုပ်တို့ တော့ အဘပြောမှ ကြားဖူးပါတယ်"

"လူကတော့ နင်တို့ ငါတို့လို လူပဲကွဲ့၊ ထူးဆန်းတာကတော့ သူ့အတတ်ပညာတွေပဲ၊ အဘတို့ အရှေ့မြောက်ဖျားမှာ ကြိုးတံတားဆိုတာလည်း သူက စ ခဲ့တာပဲ၊ အေး အို ပြောရရင် မျိုးစုံပါပဲကွယ်၊ ဆေးဝါးကအစပေါ့နော် အခု နင်တို့ ကို လိမ်းပေးတဲ့ ဆေးမြစ်လဲ အဘတို့ ဆီ ပေါမှ ပေါ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက အဘတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြဘူး၊ သူပြောမှ ပြမှ သိကြရတာ"

"ဘယ်ပြည်သားလဲ အဘ ကျုပ်တို့ ကချင်ပြည်နယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

"အိုး ... မဟုတ်ပါဘူးဆို"

"အဘတို့ ဆီ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်တာလဲ ဘယ်ကလာလဲ"

ဆန်ပွန်နှင့် ဝါရှူးတို့ မှာ အဘိုးကြီးပြောပြသည့် ထိုဆရာဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် အငမ်းမရ မေးမိကြသည်။ ။

"ဘယ်ကလာလဲဆို သူကတော့ ဟိမဝန္တာက လာတယ်ပြောတာပဲလေ"

"နင်တို့လိုပဲ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲ လူလေးတို့ ရယ်"

"ဪ ဒါနဲ့ အဘ အခု ကျုပ်တို့ ကို အထမ်းခေါ်လာတဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင် လူကြီးတစ်ယောက်ပါတယ်၊ သူတို့ ပြောနေကြသံ ကြားတာကတော့ အဟဲဒီလူကြီးဟာ ဟိမဝန္တာတောင်ကို တက်ဖူးတယ်တဲ့ ၊ ဆွစ်ကင်းဆိုလား ဆွစ်ကင်းဆိုလား အဲဒီ ဟိမဝန္တာတောင်မှာ သူက တောင်တက်နည်း လေ့ကျင့်ဖူးတယ်ဆိုတာ သူ့အဖွဲ့သားတွေ ပြောနေကြသံကြားတယ်"

"ဟင် ... ဒါဆို သူလည်း ငါပြောတဲ့ ဆရာကြီးလို ဟိမဝန္တာက လာ

တဲ့ လူများ လားဟဲ့၊ လူလေးပြောတာနဲ့ ငါ့ဆန္ဒကြီးကို အဘ သတိရလိုက်တာကွယ်"

အဘိုးကြီး၏ အသံမှာ တိမ်တိမ်ဝင်ဝင်နှင့် တကယ် သူပြောသော ဟိမဝန္တာက လာပြီး သူတို့ ဆီနေသွားသည့် သူ့ဆန္ဒကြီးကို သတိရလွမ်းဆွတ်သွားပုံရလေသည်။ ။

"သူကတော့ ဟိမဝန္တာကလာတာ မဟုတ်ဘူး အဘ၊ ရန်ကုန်က သူတောင်တက်အဖွဲ့နဲ့ မြစ်ကြီးနားရောက်လာတာ၊ မြစ်ကြီးနားကမှ တစ်ဆင့် အီမောဘွန်းတောင်ကိုလာတက်တာလေ အဘ၊ ဒါနဲ့ အဘဆန္ဒကြီးအကြောင်းပြောပြပါဦး၊ ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ပါအဘရယ်"

"ဆန္ဒကြီးအကြောင်း ပြောရမှာ က တစ်ညလုံးပြောလို့ တောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့"

"ပြောသာပြောစမ်းပါ အဘရယ် တစ်ညမကုန်ရင် နှစ်ညပေါ့၊ ကျုပ်တို့ လဲ အဘ ဆန္ဒကြီးအကြောင်း ပြောမပြီးမချင်း အဘအိမ်မှာ တစ်ည နှစ်ည အိပ်နေဆိုလဲ အိပ်နေပါ့မယ် လုပ်စမ်းပါ ပြောပြစမ်းပါ"

"အဘ ဆယ့်တစ်နှစ်သာသာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အရွယ်လောက်က ပါပဲ"

ဤသို့ အစချီကာ ဒဟူရွာတောင်အုပ်ကြီးက သူ့ဆရာ ဟိမဝန္တာကလာသူအကြောင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်နှင့် တောင်တက်အထမ်းသမား ဆန်ပွန်နှင့် ဝါရှူးတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ညလုံး ပြောပြလေသည်။ ။

ဒဟူရွာကလေးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ထဲ ပါဝင်သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့ရွာများ နှင့် ထိုစဉ်က လုံးဝ အဆက်အသွယ်မရှိကြ။ ကချင်ပြည်နယ်၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးကျသော ခေါ်ဘူဒဲရွာကလေး ရှိသည်ကိုလည်း ဒဟူရွာသူရွာသားများ မသိကြ။ (ခေါ်ဘူဒဲမှာ ယခုအခါမြို့ဖြစ်သည်) မြို့ပြည်ဟု သူတို့ သိထားကြသည် မှာ နှစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ အာပူချ်နှင့် ကျင်ရှူရွာကြီးတို့ သာ။ အာပူချ်နှင့် ကျင်ရှူကို သူတို့ ရွာက ခြေကျင်နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ခရီး ရှိလေသည် ။

တစ်နေ့တွင် ဒဟူရွာမှ မုဆိုးလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ ရွာနှင့် ရေခဲချောင်းတစ်ချောင်းသာ ခြားသော ကျားရဲတောင်တွင် မျက်နှာစိမ်း၊ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ကြသည် ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် ဒဟူရွာကလေးမှာ အတော်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။ သူတို့ အနေနှင့် လူစိမ်းသူစိမ်း ဧည့်သည် ဆောင်သည် ဆို၍ သုံးလေးနှစ်မှာ ပင် တစ်ခေါက်မတွေ့ဖူး မကြုံဖူး။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ရွာနားတွင် လူစိမ်း သူစိမ်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခု အကြောင်းထူးရှိရမည် ဟု အားလုံးက ယူဆကြသည် ။

ထိုလူစိမ်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် ၊ အဖော်အပေါင်း ပါဦးမည်။ သူတို့ ရွာကို ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်လို၍ လာကြသူများ လား (သို့မဟုတ်) သူတို့ ရွာသူရွာသား တစ်ဦးဦးနှင့် ရန်ငြိုးရန်စရှိ၍ ထိုသူများ သည် မိမိရွာသူရွာသားအား ရန်သတ္တရ တစ်စုံတစ်ခုပြုရန် ရောက်လာခြင်းလေလားဟု လည်း ပူပန်စိုးရိမ်မိကြသည် ။

ဤသည် မှာ လည်း ယခင်ယခင်က သစ်မွေးရှာရင်း ရေခဲတောင်များ ပေါ်တွင် ကတိုးလိုက်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ရွာနှစ်

င့်တစ်ရွာ၊ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်သတ္တရပြုခဲ့ကြသော အစဉ်အလာ
ဟောင်းများ ရှိသည်။ ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မုဆိုးတစ်ဦးဦးဆီက သားကောင်
(သို့မဟုတ်) ဆေးမြစ်၊ သစ်မွေး၊ စန္ဒကူး စသည့် တန်ဖိုးရှိပစ္စည်း တစ်ခုခု
ကို သူတို့ ရွာက မုဆိုး (သို့မဟုတ်) သူတို့ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာပြည်နယ်၊
မြန်မာရွာ တစ်ရွာရွာမှ မုဆိုးတစ်ယောက်ယောက်က
လိမ်လည်လှည့်ဖြား ယူငင်လာ၍ မူလပစ္စည်းပိုင်ရှင် မုဆိုးက ထိုလူလိမ်
မုဆိုးကို သတ်ဖြတ်ရန် လိုက်လာသူလား။

အကယ်၍ ရန်သတ္တရကိစ္စနှင့် မဟုတ်ဘဲ သားကောင်လိုက်ရင်း နယ်
ကျံလာသူ၊ ဆေးပင် ဆေးမြစ်ရှာရင်း နှင်းမုန်တိုင်းမိ၍ လမ်းမှားလာသူ
ဆိုလျှင် သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသ၏ နည်းဥပဒေအရ ရွာသူကြီး တောင်အု
ပိထံ လာရောက်အကြောင်းကြားရမည်။ ယခု ရွာမုဆိုးလူငယ်များ တွေ
ခဲ့ကြသည် ဆိုသူမှာ ရွာထဲလည်း ရောက်မလာ၊ သူကြီးတောင်အုပ်ထံ အ
ကြောင်းကြားခြင်း၊ အကူအညီတောင်းခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် ရွာမုဆိုး
လူငယ်များ တွေ့ခဲ့ကြသည် ဆိုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဧကန္တ ရန်သူလူစိမ်း
သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ရွာလုံးက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ။

သို့သော် ဤပြဿနာကို ချက်ချင်းဖြေရှင်းပေးနိုင်သူ ရွာသူကြီးတော
င်အုပ်က ယခု ရွာ၌ မရှိ။ ဒဟူရွာသူကြီးတောင်အုပ်သည် သူတို့ တောင်
ပေါ်ဒေသ၌ မရှိမဖြစ်သော ဆားနှင့် အဝတ်အထည်များကို တစ်ဖက်နိုင်
ငံ အာပူချ်၌ သွားဝယ်နေ၏။ ဝယ်သည် ဟု သာ ဆိုသော်လည်း ဒဂုံနှင့်
သွားဝယ်ခြင်းမဟုတ်၊ ဆောင်းတွင်းက ရ ထားသော ရေခဲတောင်ပေါ်မှ
ကတိုးဆိတ်၊ နွေလ၌ ရသော သစ်မွေး စန္ဒကူး စသည့်ပစ္စည်းများ နှင့် ပ
စ္စည်းချင်း သွားရောက်ဖလှယ်နေခြင်းသာ။

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဖျားရှိ ရေခဲတောင်ပေါ်မှ ရသော ကတိုး

ကောင်၏ အမွေး၊ အရိုး၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်းကအစ တစ်ဖက်နိုင်ငံ
တွင် အထူးဈေးကောင်းသည်။ ကတိုးအိတ် တစ်လုံးပါသွားလျှင် ဆားနှ
င့်တကွ အိမ်သုံးပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည်၊ ဘီး၊ မှန်၊ ကလစ်၊ မုဆိုးများ အ
တွက် ဖဲ ထီးသံလုံးကအစ အကုန်ရသည်။ ။

အထူးသဖြင့် နှစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ လောပန်များ၊ ချောင်ဒရီများ၊ မဟာရာ
ဂျာများ၊ သူဌေးကြီးများ သည် ကတိုးအိတ်ကို အသက်ရှည်ဆေး၊ ကာမ
အားတိုးဆေးအဖြစ် အလွန်လိုလား ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဒဟူရွာသူကြီး တောင်အုပ်ဂမ်ရော်သည် သူတို့ တစ်ရွာလုံးရှိ ကတိုးအိတ်
၊ သစ်မွေး၊ စန္ဒကူး ပစ္စည်းများကိုယူကာ သူ့လူသုံးလေးယောက်နှင့် တစ်
ဖက်နိုင်ငံရောက်နေသဖြင့် ယခု ကျားရဲတောင်တွင် ရောက်နေသော ရန်
သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်း မသိသူကို သွားမေးရန် မည်သူမှ မဝံ့ဖြစ်နေကြသ
ည်။ ။

ရွာသူကြီး တောင်အုပ်ဂမ်ရော် ရှိလျှင်တော့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသဖြင့်
သူစိမ်းက လာ၍ သတင်းမပို့လျှင် သူကိုယ်တိုင် ထိုသူဆီသွား၍
မေးမြန်းစုံစမ်းမည် အကျိုးအကြောင်း မေးမည်။ ရောက်လာရသည့် ကိ
စ္စကို ဂဃနဏ မေးမရလျှင် တောင်အုပ်အနေနှင့် အသေသတ်ပစ်၍ လ
ည်း သူတို့ နယ်စွန့်နယ်ဖျားတွင် မည်သည့်တရားဥပဒေနှင့်မျှ အရေးယူ
မည့်သူ မရှိပေ။ သူတို့ အရပ်တွင် တောင်အုပ်ရွာသူကြီးမုဆိုးသည် အာ
ဏာပိုင်ဖြစ်သည်။ ။

ကျားရဲတောင်ကို ရောက်နေသော လူစိမ်းကို ထိုနေ့က မည်သူမျှ
သွားမမေးရဲသဖြင့် တစ်ညလွန်မြောက်သွားသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့မန
က်မှာ ရဲရဲရင့်ရင့်ရှိကြသော ရွာမုဆိုးလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက်က
ထိုလူစိမ်း ကျားရဲတောင်တွင် ရှိ မရှိ သွားကြည့် ချောင်းမြောင်းကြသည်

။ ထိုလူစိမ်းမှာ သူတို့ ထက် အရပ်အမောင်းကြီးမြင့်ခြင်း၊ ဆင်ယင်ဝတ်စား ထားသည် ကလည်း သူတို့ အရပ်သားများ ဝတ်ဆင်ထားသည် နှင့် မတူခြင်းတို့ ကြောင့် မုဆိုးလေးများက သွားမတွေ့ရဲသေးဘဲ ပြန်လာကြသည် ။

ခက်နေသည် မှာ ရွာသူကြီးတောင်အုပ် မရှိခြင်းပင်။ တောင်အုပ်ရွာသူကြီး၏ ခွင့်ပြုမိန့် တစ်စုံတစ်ရာမရဘဲ စိမ်းစိမ်း ကျက်ကျက် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို မည်သို့မျှ ပြုလုပ်၍ မရ။ နောက်ဆုံး ရန်သူပင်ဖြစ်နေပါစေ ရွာသူရွာသားသဘောနှင့် ဝိုင်းသတ်ပစ်၍ မရ။ ရန်သူ ဧကန္တမှန်လျှင် တောင်အုပ်သူကြီး မုဆိုးကြီးကိုယ်တိုင် ထိုရန်သူအား သူ့လက်နှင့် သတ်ရမည်။

တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်က မျက်နှာလို မျက်နှာရ သွားသတ်လျှင် ထိုသူတွင် ကြွေးတင်သော သူတို့ ဓလေ့ အစဉ်အလာရှိသည် ။

ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း လူစိမ်းတစ်ဦး ကျားရဲတောင်ကို ရောက်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဟူရွာသူရွာသားတွေမှာ စိုးရိမ်ကြသည် ကလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်ရဲကြသေး။ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကပင် ကျားရဲတောင်ကို ရောက်နေမှန်း မသိသော ထိုလူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယခုတိုင် ကျားရဲတောင်၌ အေးအေးလူလူပင် နေစာလှုံနေသည် ကို မြင်ခဲ့ကြရသည် ။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသည် မှာ ထိုကျားရဲတောင်ရှိ ကျောက်ခေါင်းထဲ အမြဲလိုလို နေနေကြသော ကျားများ ထဲမှ ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်အနားတွင် နေစာလှုံနေသည် ကို မြင်ခဲ့ကြရသည် ဟု ဆိုပြန်သည် ။ ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း မုဆိုးလေးတွေက သူ့အနားသွားမကပ်ရဲဘဲ ပြန်ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်သည် ။

သူတို့ တစ်သက်တွင် ဤသို့ ကျားမကိုက်ရဲသူ၊ ကျားနှင့်အတူ နီးနီး

နေသူကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးကြ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ကြီးမား၍ သာ ဤသို့နေနိုင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ပြောဆိုဝေဖန်နေကြပြန်သည်။ ကျားရဲတောင်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီ နောက်တော့ မည်သူမှ မသွားရဲကြတော့ဘဲ သူတို့ ရွာတောင်ကသာ အရိပ်အခြည်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ဒဟူရွာတောင်နှင့် ကျားရဲတောင်မှာ မတ်စောက်သော ရေခဲချောင်းတစ်ခုသာ ခြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်သာသည်။ အထူးသဖြင့် ရော်ရွက်ကြွေသော ဤလိုနွေလတွင် သစ်ရိုင်းပင်များမှာ အရိုးသာရှိနေကြသဖြင့် ပို၍ မြင်သာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုလူထူးလူဆန်းကို တစ်နေ့လုံးနီးနီး လှမ်းကြည့်နေသော ရွာသားတစ်ဦး၏ စကားကြောင့် အားလုံး ပို၍ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ကြရပြန်သည်။

"ဒီလူ့ကို ကျုပ် မြောက်စွန်ဖျား ကျောက်တောင်ပေါ်က တစ်နေ့လုံးနီးနီး လှမ်းကြည့်နေတာဗျ။ သူကလည်း ကျုပ်တို့ ရွာဘက်တော့ တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်တာ မြင်ရတယ်။ အဲဒါက မဆန်းဘူး ကျုပ်တို့ ရွာဘက်က လူသံသူသံ ဒါမှ မဟုတ် ခွေးတွေ ဘာတွေ ဟောင်သံကြားတော့ ဒီဘက်မှာ ရွာရှိမှာ ပဲလို့ လှမ်းကြည့်တယ်ထင်တာပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကျားသားပေါက်မတွေ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်တဲ့ ကျောက်ခေါင်းလိုက်ထဲ ဝင်သွားရင် တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာတာဘဲ"

"ဟင် ကျားသားပေါက်မတွေ အမြဲလိုလိုရှိနေတဲ့ ကျောက်ခေါင်းထဲ ဝင်သွားတယ်"

ရွာသူရွာသားတွေက အံ့ဩတကြီး မေးကြသည် ကို တစ်နေ့လုံး စောင့်ကြည့်နေသူက "ဟုတ်တယ် ကျားသားပေါက်မတွေ အမြဲလိုလိုရှိနေတတ်တဲ့ ကျောက်လိုက်ခေါင်းပေါက်ထဲ ဝင်သွားတာ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ ကို တပ်အပ်မြင်လိုက်ရတယ်" ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ရွာသူရွာသားတွေမှာ

ပို၍ အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ။

သို့သော် ဤလိုအံ့ဩနေကြရုံနှင့်တော့ မပြီး။ ကျားမကိုက်ရဲသော ကျားသားပေါက်မတွေနှင့် ကျောက်ခေါင်းထဲ အတူလာနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွာသူရွာသားများ အနေနှင့် မဖြစ်မနေ စုံစမ်းမေးမြန်းကြမှ ဖြစ်တော့မည်။ တောင်အုပ်သူကြီးကို စောင့်နေ၍ မဖြစ်တော့။ သူတို့ အရပ်မှာ ရာသီဥတုကလည်း တစ်နေ့ရွှေ့ တစ်နေ့ငွေ့ ဆိုသလို အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်ရကား အသွားသုံးရက်၊ အပြန်သုံးရက်၊ ပစ္စည်းတွေ ဈေးကောင်းရအောင် စုံစမ်းစောင့်ဆိုင်းရမည့်ရက်နှင့်ဆိုလျှင် ရွာသူကြီးတောင်အုပ်မှာ လည်း ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ပြန်ရောက်မည်ဟု မည်သူကမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြ။ သည် ကြားထဲ ရေခဲချောင်းတွေ၊ ရေခဲတောင်တွေကို ဖြတ်ကျော်သွားကြရရာ လဝက်၊ တစ်လလည်း ကြာချင်ကြာနေတတ်သည်။ ။ ဤရာသီမှာ လမ်းခရီး၌ ရေခဲချောင်းများ အရည်ပျော်ချိန်၊ ရေကြီးတတ်ချိန်၊ နှင်းတောင်ကန္တာရမှာ လည်း ရာသီပြောင်း၊ ဥတုပြောင်း၍ လေပွေလေရဟတ် ထတတ်ချိန်၊ ရေခဲတောင်တွေ အရည်ပျော်၍ ရေခဲချောင်းတွေမှာ ရေကြီးနေလျှင် နှင်းတောင်ကန္တာရထဲ နှင်းမုန်တိုင်း၊ လေပူရဟတ်မိနေလျှင် သုံးလေးရက် ဘယ်မှ သွားမလာနိုင်ဘဲ စခန်းရှာနေရာတုံနေကြရသည် လည်း ရှိလေရာ တောင်အုပ်မုဆိုးကြီးနှင့် ကုန်ဖလှယ်သွားအဖွဲ့မှာ မိမိရွာကို ဘယ်တော့ပြန်ရောက်လာကြမည်မသိ။

ကျားရဲတောင်၌ ရောက်နေသူမှာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်လည်း ရှိသူဖြစ်ရာ သူတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်က ဟိုဘက်သည် ဘက် ရန်ငြိုးတစ်ခုခု ရှိထား၍ ဟိုဘက်က မိမိတို့ ရွာကို ပြုစားအစိမ်းတိုက်ရန် လွှတ်လိုက်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေလေသလား။ ယခု ကျားရဲတောင်ကျောက်ခေါင်းထဲ ကျားသားပေါက်မများ နှင့် အတူနေနေခြင်းမှာ သူတို့ ရွာကို ကျားနှင့်တိုက်ရန်များ စီမံနေလေပြီလား။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူအဖြစ်ကျား

အဖြစ် အသွင်သဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်သော သမန်းကျား (သို့မဟုတ်) စုန်းကဝေအတတ်ကို တတ်ထားသူ မှော်ဆရာကြီးလား။

ကျားရဲတောင်နား သွားချောင်းကြည့်ကြသူများက ထိုပုဂ္ဂိုလ် ယခုအထိ ကျားရဲတောင်ရှိ ကျောက်ခေါင်းထဲကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေတုန်းဟု ဆိုသည် ကို ရွာသူရွာသားတွေက ပို၍ ထိတ်လန့်လာကြသည်။ ဘယ်လိုအမှောင့်ပယောဂကြောင့်ဟု မသိရသော်လည်း ယခင်က သူတို့ရွာ၌ ကျားရဲဖူးသည်။ တစ်နေ့တည်း လူသုံးယောက်ကို ကိုက်သတ်ဖူးသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မှော်ဆရာများ ကျားအသွင်ဖြင့် လူသား လာစားသည် ဟု ပင် သက်ကြီးစကားသက်ငယ်ကြား ပုံပြင်တွေကလည်း အများအပြား ရှိလေရာ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ပို၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာကြသည်။

ထိုအခါ တောင်အုပ်သူကြီးမရှိသဖြင့် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်တောင်အုပ်ဟောင်း (အငြိမ်းစား) မုဆိုးကြီး ဒူဝါဒိုင်ဆီ တာဝန်တစ်ခုက ကျရောက်လာပြန်သည်။ ။ ထိုတာဝန်မှာ ယခုကျားရဲတောင်တွင် ရောက်နေသူကို သွားရောက်မေးမြန်း စုံစမ်းပေးရသည်။ မည်သည့်အရပ်ကလာသည် မည်သူဖြစ်သည် ၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လာသည်။ ဤသုံးချက်ကို တောင်အုပ်ဟောင်း မုဆိုးကြီး ဒူဝါဒိုင် သွားမေးပေးရမည်။ အကယ်၍ ရန်ငြိုးတစ်ခုခုကြောင့် သူတို့ ရွာကိုပြုစားရန် တစ်စုံတစ်ဦးက လွှတ်လိုက်သူဆိုလျှင် ထိုတန်ခိုးရှင် ဣဒ္ဓိရှင်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးကြရမည်။ ဘယ်လိုပင် တိုးလျှိုးတောင်းပန်၊ တောင်းပန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ မည်မျှပေးပေး မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် ဒူဝါဒိုင်မှာ ထိုသူအား အသေခံ၍ တိုက်ခိုက်ရမည်။ ဤသည် မှာ သူတို့ အရပ်၏ ဓလေ့ထုံးစံ ဖြစ်လေသည်။

ဒူဝါဒိုင်သည် ယခု အသက်ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တိုက်ခိုက်၍ သေလျှင်လည်း မကြာမီ သေရတော့မည့်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျားရဲ တောင်၌ ရောက်နေသူမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့များ ပြောပြချက်အရ အလုံးအရပ်မြင့်သည်။ သူတို့ အရှေ့မြောက်ဖျားသားများ ထက် ကြီးမြင့်သည်။ အားခွန်ဗလလည်း ကောင်းမည်။ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိ အတတ်ပညာမားလည်း တတ်စွမ်းသူဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အိုကြီး အိုမ ဒူဝါဒိုင်တစ်ယောက် တည်းကို လွှတ်လိုက်၍ မဖြစ်သေး။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေးရှေးပဝေသဏီက နိုင်ငံအချင်းချင်း၊ ပြည်အချင်းချင်း၊ နယ်အချင်းချင်း၊ ရွာအချင်းချင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့ကြ၍ လက်စားချေရန် ရောက်လာသူဆိုလျှင် ထိုသူအား ပထမတောင်းပန်၊ ဒုတိယ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပေးရန်၊ သို့ဖြင့်လည်း မကျေနပ်လျှင် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန်မှာ ဒူဝါဒိုင်တစ်ယောက် တည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်။ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်တော့ လိုမည်။ ထို့ကြောင့် အသက်အကြီးဆုံး ရန်သူသတ်၍ မသေလျှင်လည်း မကြာမီသေကြမည့် လူသုံးယောက်ကို ရွေးကြပြန်သည်။

ဤသည် မှာ လည်း သူတို့ ဆီ၌ အစဉ်အလာပုံပြင်ရှိသည်။ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသော ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိသည်။ သေစရာရှိလျှင် အသက်ကြီးသူများ တာဝန်ယူကြရသည်။ လူငယ်များ အတွက် သူတို့ အသေခံကြရမည်။ ဤသည် ကို သူတို့ ကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင် ဂုဏ်ယူကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားရဲတောင်က ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သွားတွေ့ရန် အသက်ရှစ်ဆယ်နီးပါး အဘိုးကြီးသုံးယောက်ကို ရွေးကာ လေး၊ မြား၊ ဓားမြှောင်ကို ယ်စီနှင့် ကျားရဲတောင်ကို လွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

